

КАРЛ МАЙ ЕДИН СЕЛФМЕЙДМЪН

Превод от немски: Любомир Спасов, 1998

chitanka.info

ЕДИН СЕЛФМЕЙДМЪН^[0]

По-здравословен беше навремето животът в Запада, по-добър, много по-добър отколкото сега, казвам ви, и можете да ми вярвате! Червенокожите навлизаха значително по-навътре в страната, отколкото в днешни дни и човек трябваше да си отваря очите, ако не искаше да си легне някоя хубава вечер, а на заранта да осъмне на небето без скалп. Ала това не беше чак толкова лошо, защото неколцина индианци все щеше да съумееш да държиш надалеч от себе си, но редом с тях се бе навъдила каква ли не бяла измет, или ранърс^[1] и лоуфърс^[2], както ги наричат тук в Изтока. А тези типове бяха достатъчно коварни и хитри, за да ти отворят повече работа, отколкото всички индианци между Мисисипи и Великия океан, събрани наедно.

Особено един от тях даваше повод да говорят за него. Беше събрал всичките десет хиляди дявола в себе си и беше такъв отчаян сатана, че славата му се беше разнесла дори из страните на Европейския континент. Чувал съм, че всички вестници пишели там за него. Вие също го знаете и като ви кажа името му, ще сте наясно с нещата. Става дума за Канада Бил, най-големия обесник и нехранимайко на Съединените щати.

Той е английски циганин и всъщност се казва Уилям Джоунс. Първо се запилял към Канада и завъртял там доста добра търговия с коне, докато разбрал, че с карти може да се печели малко повече. Бил научил една игра, която отвъд океана, там в Джърмани, наричат „кюмелблетхен“, а пък при нас й казват „три кард монт“. И започнал да се подвизава най-напред там горе в Британските колонии, докато докарал нещата до такъв майсторлък, че дръзнал да мине границата при янките. Направил целия Север несигурен, ошушквал и най-отраканите джентълмени до последния цент. Сетне се преселил в Запада, където редом с хазарта вършел какви ли не други безчинства,

които десет пъти щели да го закарат на въжето, ако дяволът не си набутвал пръста. Аз също се посъбрах за малко с него и същевременно направих познанство с един прочут мъж, който... Е, бездруго ще чуете кого имам предвид, а въведението към една история не бива да се проточва прекалено много, в противен случай слушателите ще извикат „Стоп!“ и ще се изнесат в галоп, преди още да си подхванал нещата както трябва.

И тъй, бях още зелен в занаята, но имах здрави юмруци, очите ми бяха бдително отворени, имах добър и бодър дух, умеех доста добре да се оправям с пушката, а боуи найфът ми беше прониквал между ребрата на хора, които не бяха очаквали да им бъде пусната кръв по такъв начин. Бях се заскитал за бобри по Горен Арканзас. Направих хубав улов, продадох капаните на няколко срещнати кампанименъри и търсех подходяща възможност да стигна до старата Мисисипи. Исках отново да се позавъртя сред хора и да си накупя туй-онуй, тъй като дрехите ми с времето здравата се бяха протрили.

Намерението ми си имаше своите мъчнотии, защото областта, през която трябваше да хвана пътеката си, беше дяволски несигурна. Команчи, чоктоуси, семиноли и крийки се бяха хванали за косите, воюваха на нож и третираха всеки бял като общ враг. Значи трябваше да внимавам. Пътят ми водеше по средата на бойната територия, а бях съвсем сам и се налагаше да разчитам единствено на собствената си предпазливост и издръжливост. Даже кон нямах — кампанименърите ми го бяха изкрънкали на нищожна цена — и трябваше да яздя двата си крака.

Движех се приблизително към Смоуки Хил и по мои пресмятания вече не можех да съм далеч от Арканзас. Срещнах множество потоци, които се отправяха към него, и се натъквах на разни гадинки, които се въдят само по бреговете на големи реки.

Така си пробивах път през девствения лес и вече се оглеждах за някое подходящо място за бивак, защото беше станало доста тъмно. Внезапно долових дълбок и силен човешки глас, който резонираше с мощен ек в гъсталака. Според езика човекът, издаващ така непредпазливо присъствието си, беше бял и значи нямаше защо да се страхувам. Запровирах се през храстите към мястото, на което се намираше.

И какво мислите видях?

На един стар пън по средата на малка полянка беше стъпил един мъж и държеше с ръкомахане на хикориите и сикоморите реч, похубава от която не би могъл да дръпне и на някой митинг. Аз съм си малко дива глава и много-много не се заслушвам в онова, което ми се говори, ама човекът имаше такъв глас и начин на изразяване, че тутакси ми секна хиленето, в което се канех да избухна. Дяволски забавно ми се беше сторило, дето някой си там държи посред вековната гора проповед на буболечките и москитите.

Както вече казах, беше вече доста тъмно, но все още можех ясно да различа фигурата и лицето му. Беше висок и силен, крепък и жилав като истински янки. Имаше остро щръкнал нос, огледално бляскави очи без лъжа и измама в тях, широка уста с остри ъгълчета и ъгловата брадичка. Въпреки добродушието, което излъчваше, явно можеше да бъде хитър и лукав, ако го намереше за добре.

Пред дънера, на който беше застанал, лежаха грамадна брадва, хубава пушка и някои други неща, от които човек се нуждае по онези места. Мъжът очевидно се упражняваше в ораторство. Изглеждаше създаден за селфмейдмън, който с борба, труд и лишения ще си извоюва едно по-добро положение от това, което предлага Запада.

— Вие казвате, трябва да се стремим така да подчиним нашите негри, че дори да бъде обявена свободата им, от страх да останат при нас — декламираше той. — Всичко онова, което брътвят европейската раса и немските янки за хуманизма и християнската любов, е въпиеща глупост. Любовта трябвало да управлява! Любовта...? Ха... камшикът трябва да управлява! Говорите така, защото користолюбието е вкоравило вашето сърце и го е превърнало в камък. Аз обаче ви казвам: дойде времето, в което...

Спря по средата. Бях се показал малко повече от храсталака и той ме забеляза. В следващия миг беше скочил от пъна и вдигайки пушката за стрелба, извика:

— Стой, човече, нито крачка напред! Кой сте?

— Я стига, оставете пушкалото настрана. Нямам намерение да ви изям или да получа шепа олово в тялото!

Втори, по-остър, поглед го убеди в моята миролюбивост. Свали пушката и кимна.

— Елате тогава насам и кажете кой сте!

— Казвам се Тим Самърленд, сър, Тим Самърленд откак се помня и няма да позволя да бъде махната и най-дребната частица от моето честно име. А вие как се казвате?

— Моето име е Линкълн, Абрахам Линкълн. Имам сал тук във водата и се каня да се спусна с него на юг. Вас какво ви води насам?

— Много и нищо. Бях събрал няколко кожи, продадох ги и сега и аз бих желал да сляза надолу като вас. Ще можете ли да ме вземете донякъде със себе си?

— С удоволствие, стига да сте свестен тип, с когото човек не би се опозорил, Тим Самърленд. аз съм насякъл пръти за ограда, които в Юга се заплащат добре, и съм приключил с работата си. Помощникът, който трябваше да тръгне с мен, офейка, така че вие сте добре дошъл, ако по време на пътуването давате сегиз-тогиз по една ръка.

— Това се разбира изцяло от само себе си, мастър Линкълн. Колко надолу смятате да се спуснете?

— Докато продам прътите. Но я кажете, бива ли ви с пушката, която сте увесили на рамото? Тук си е направо зловещо и двама мъже са малко срещу няколко дузини червени обесници, каквито се роят сега тук и там покрай водата.

— Нямайте грижа за тая работа, сър! Вие ми се струвате оправен момък, иначе нямаше толкова спокойно да навлезете в гората, но и Тим Самърленд не е издялкан от по-лошо дърво, можете да разчитате на това! Какво всъщност проповядвахте, сър?

— Нищо от значение! Идват му на някого в самотата разни ей такива мисли, които биха могли да донесат полза на други. Тогава си представям, че тези други са пред мен, и им казвам какво мисля. Може би някой ден нещата ще стигнат дотам, че да държа истинска реч, която няма да иде на вятъра. А сега да отидем до водата. Там е по-сигурно и по-удобно. Всичко е подготвено за пътуването и заранта можем да отплаваме!

За свое учудване разбрах, че до брега имаме да извървим само няколко крачки. Салът лежеше там. Беше стъкмен по всички правила на изкуството и носеше голямо количество млади стебла, които можеха да донесат на Абрахам хубави пари. Той беше отстрелял един порядъчен запас от космат и пернат дивеч, така че по време на пътуването едва ли щеше да ни се наложи да ловуваме. И тъй, направихме си една обилна вечеря и се изтегнахме с лулите край

водата. Разказвахме си какви ли не добри и лоши неща, каквито човек тук и там преживява.

Биваше си го човекът. Беше преживял много неща и за всичко порядъчно бе размишлявал. Ето защо вадеше на показ възгледи, които ми вдъхнаха порядъчен респект към него, а когато си казахме „good night“^[3] знаех, че съм попаднал в достопочтена компания и няма да е необходимо да се срамувам от ролята си на боцман.

На другото утро пътуването започна. Протичаше много добре, макар от време на време някоя стрела или обезсилен куршум да прелиташе от брега към нас. По водата можехме да не се страхуваме от червенокожите, а когато приставахме вечер, това винаги ставаше на място, където можехме да очакваме необходимата сигурност.

Ето как стигнахме в близост до форт Гибсън. Смятахме да отидем на брега, за да попълним, както си му е редът, мунициите. По пладне видяхме селището пред себе си и немалко се учудихме, че не забелязахме никакъв, пост или въобще човешко същество. Дори от комините не се издигаше дим, поради което бе близо до ума предположението, че се е случило нещо необикновено.

От предпазливост не спряхме сала на обичайния пристан, а продължихме пътя си още донякъде по течението, сякаш искахме да отминем, и се насочихме към брега едва зад един завой на реката.

Тук Линкълн взе пушката и ножа в ръка и слезе на брега.

— Ще отида да поразузная, Тим Самърленд. Ти отпусни котвеното въже и бъди готов веднага да го срежеш, ако забележиш нещо подозрително!

И изчезна между високите крайбрежни върби. Трябва да знаете, че по време на пътуването между нас се бе промъкнало популярното „ти“. Аз и до днес се гордея с него и не бих го разменил срещу никаква служба и никакви почести.

Направих каквото бе наредил. За щастие не се яви повод да се върна със сала в средата на течението. Мина доста време, докато се появи. По лицето му бе изписано гняв и лукавство.

— Тим, има работа за нас. Сега можеш да докажеш, че не си лош уестман!

— Готов съм! Какво откри?

— Команчите са нападнали форта и са изклали всичко живо. Сега са излезли на някакъв поход и са оставили една стража от само

дванайсет мъже. Те са попаднали на брентите и се търкалят в безсъзнание по земята. Бях помежду тях, без да се помръднат. Ела, има добър товар за нас!

Беше изразил дръзка мисъл, но няха намерение да го разубеждавам. За броени мигове достигнахме форта. Изненаданите бранители лежаха разпръснати по земята. Бяха ограбени и скалпирани. Няма много за разказване. Влязохме в общото помещение, където индианците си бяха взели своя дринк^[4].

Бяха се налели до козирката и лежаха полумъртви край бурето, което бе обърнато и беше изляло съдържанието си.

— Връзвай! — разпреди късо Абрахам Линкълн.

За миг от кожените наметала на червенокожите бяха нарязани необходимият брой ремъци и за по-малко от половин час дванайсетимата се намериха на нашия сал. Там бяха вързани за трупите така здраво, че няха никаква възможност за измъкване. В момента бяха толкова пияни, че никой от тях не усети промяната в нещата.

После се върнахме отново във форта, за да спасим каквото можеше от намиращите се там предмети. Трябваше да побързаем, защото останалите индсмъни можеха да се върнат всеки миг и тогава бяхме изгубени.

Едно обстоятелство не можеше да не ни направи впечатление. Всички избити бяха ограбени, а никъде не намерихме някоя от принадлежалите им вещи. Отнесохме ги на сала, за да ги погребем по-късно в безопасност или да ги предадем в Кидрън заедно с прибраните неща, и вече се канехме да се отблъснем от сушата, когато внезапно проехтяха два изстрела. Бяха предназначени за нас, но лошо прицелени. Единият куршум просвири край ухото ми, а другият откъсна парче от ризата на Абрахам от бизонова кожа.

Моментално скочихме обратно на сушата и си запобивахме път през върбалака към мястото, откъдето бяха дадени изстрелите — надвисналото облаче го показваше. Една малка торба лежеше там на земята. Оставихме я, без да я прегледаме, понеже клонките пред нас шумоляха, а трябваше да пипнем мъжа, пожелал да отнеме живота ни.

Когато достигнахме края на шубрака, видяхме как търчи пред нас. Беше бял. Бягаше към форта, за да намери прикритие зад постройките. Веднага щом отекнаха изстрелите, ние бяхме грабнали

пушките си. Сега ги вдигнахме едновременно и в следващия миг оня се строполи на земята посред бяг.

Приближихме бързо. Куршумите бяха излезли през гърдите му и без съмнение беше мъртъв.

— Я гледай! Познаваш ли човека, Тим Самърленд? — попита Линкълн, като го обърна с крак.

— Никога не съм го виждал!

— Огледай го внимателно, Тим. Ние сме очистици един прословут лоуфър. Това е Канада Бил!

— Канада Бил? Възможно ли е? Какво е правил насам? Мислех, че сега е долу край Ред Ривър, както се говореше!

— Той беше навсякъде, също тук, както виждаш. Кой знае каква роля е играл тук. Сега стои пред онзи, пред когото трябва да отговаря.

Наведе се да му претърси дрехите. В него вече нямаше и следа от живот, а джобовете му бяха съвсем празни.

— Хайде, Тим! Ще го оставим да лежи ей така, защото не заслужава да се подхвърляме повече на опасност заради него!

Върнахме се при торбата. Беше тежка. Когато я отворихме на сала, намерихме в нея редом с касата на форта няколко часовника, верижки и пръстени — бяха ги носили офицерите и войниците. Сега знаехме каква роля е играл Канада Бил при нападението. Нашият сал му се е видял добро средство да офейка със своя грабеж. Всичко останало можеше да се изясни при разпита на индианците. Чакахме пробуждането им с напрегнато любопитство, макар от друга гледна точка сегашното им състояние да бе добре дошло за нас.

Отблъснахме се от брега и скоро се намерихме в средата на течението, което бързо ни понесе надолу. Абрахам Линкълн стоеше отпред на сала, за да следи за змии, алигатори и индианци — трите най-големи врагове по онези места за плуващите по реката. По онова време не подозирах, че той скоро ще заеме челното място на „сала“ на Съединените щати, за да го преведе сигурно през най-опасните бързеи, през които някога е плавал.

* * *

Когато между две истории минат няколко години, то и в разказа може да бъде направена пауза. Та нали и в живота не всичко върви като по вода и нашего брата е подмятан насам-натам от ветровете, които задухват ту от една, ту от друга страна и могат да изиграят на уестмана лоша шега.

Бях го узнал по себе си и бях дошъл във Виксбърг, за да си отдъхна и аз веднъж като хората. Но, pshaw, траперската кръв не е съгласна на никаква почивка освен на онази, която ще дойде един ден при всеки, когато е изстрелял последния си куршум и е опитал вражеския нож или олово. Мина само седмица, а времето ми се видя страшно дълго. Мисълта, да отпътувам отново, ме завладя и аз започнах по цял ден да се мъкна нагоре-надолу покрай реката и да се оглеждам за нещо, което да даде твърдо направление на моето решение.

Ей така бях застанал пак на кея, или както се нарича нещото там, и просто се радвах на навалищата, която пристигащите стиймърс докарваха и заминаващите прибираха, когато внезапно видях едно лице, едно лице, казвам ви, което не можех да забравя, макар да бях минали почти двацет години, откак за последен път го бях видял пред себе си.

— Бети, Бети Кронър! — извиках и си запробивах път през народа към нея. — Бог да благослови очите ми, ти ли си това, или не?

— Тим! — възкликна тя, плесвайки ръце от радост и удивление. — Тим Самърленд, какво щастие, че те намирам!

— Да, щастие е, Бети, едно дяволски голямо щастие! Спомняш ли си как навремето те поисках за жена, а ти не пожела и предпочете Финк Пеншло пред мен? Беше едно прокле... едно чудесно време, исках да кажа, Бети! Ти забягна с Пеншло, ама аз не съм те забравил и до ден-днешен. Damn!^[5] Странна работа е онова нещо, дето му викат любов! Как преживяваш и как се озова във Виксбърг?

Очите ѝ внезапно се навлажниха, казвам ви, така се навлажниха, че и аз трябваше да прекарам ръка по старото си лице. Защото трябва да ви кажа, че всичко друго може да ми е безразлично, ама Бети Кронър не мога да гледам как плаче.

— Ах, Тим, лошо ми потръгна — отговори Бети Кронър през сълзи, — а сега, тук, съвсем на зле!

— Zounds, възможно ли е? — извиках. — Кой е виновен за тая работа, Бети? Доведи ми го и аз така ще го пипна за врата ей с тия пръсти, че ще търчи петдесет мили подир душата си, докато разбере, че няма да може да си я върне!

— Ех, стига да можем да ти го посоча, Тим, ала аз самата не го знам!

— Разказвай тогава! Или ела по-добре там в стора, където ще можем да седнем и на никого няма да се пречкаме на пътя!

Тя тръгна с мен и започна разказа си.

— Пеншло е мъртъв, Тим, вече от много години. Най-малката ми дъщеря Елън е на осем години. Обичах я едва ли не повече от всички, но ето че и нея изгубих заедно с другите!

— Изгубила си? Нима си изгубила и децата си, Бети?

— Да, и четирите. — Тя заплака тихо и неудържимо. — Преместих се с Пеншло в Ню Орлиънс, където останах допреди няколко седмици. Тогава снахата ме повика в Севера и аз се отправих на път с децата. Тук слязох на брега да направя някои покупки, а когато се върнах на кораба, те бяха изчезнали. Не можах да науча нищо повече, освен ме един добре облечен мъж ги взел, за да ги отведе при майка им.

— В името на моя боуи найф, Бети, това е една дяволски нещастна история! Какво ще правим?

— Не знам, Тим! Аз бях в тукашния пълййс стейшън^[6], но нищо не помогна. Ден и нощ бродя из града, но напразно. Сега и парите ми свършиха, понеже платих скъпото пътуване, и съм сама в чуждия град без всякаква помощ и съвет!

— По дяволите, Бети, това не е вярно! Или считааш. Тим Самърленд за нищо, за нищичко?

— Прости ми, Тим, но не зная дали не ми се сърдиш още за тогава, а и не са ми известни нещата около теб, дали ще ти позволят да ми помогнеш!

— Да се сърдя? На теб? На когото му скимне да го повярва, Бети, ще му смажа главата така, че да заприлича на някоя стара географска карта! И нещата около мен? Искам да ти кажа нещо, Бети. Около Тим Самърленд няма никакви неща, но той има пари, много пари, и на драго сърце ще ти ги даде, за да намериш децата си!

Работата беше по-лоша, отколкото си мислите. Бети беше от освободените и имаше доста голяма доза тъмна кръв в жилите си. Това ясно си личеше не само по косата и цвета на кожата, но и по ноктите. Децата ѝ следователно имаха същите отличителни белези и ако някой ги бе отвел от кораба и представил за роби, нямаше да е лесно да ги получим обратно дори и да знаехме кой е измамникът.

Преди всичко друго я заведох при моя бординг мениджър^[7], при чиято жена намери радушен прием. После я накарах подробно да ми опише и разкаже всичко, а след това се залових да открия следата на дивеча, който дори не познавах.

Търсенето ми дни наред беше напразно, докато случайно не попаднах в бара на хотел „Уошингтън“.

Тук имаше дяволски изискани джентълмени и старият Тим Самърленд немалко се чудеше как се е осмелил да пристъпи прага на една такава диърнес спеланк^[8].

Но той е по-добър човек от някои, дето пробождат с носа дупки в небето, и хич не се оставя да му замаят главата.

И ето че из един път влезе един, който изглеждаше много по-добре и джентълменски от тях, хвърли поглед наоколо, сякаш се канеше да набучи главите им на кол, и вече се обръщаше да си върви, когато ме съгледа. Нещо проблесна във верните очи и той пристъпи към мен да ми протегне ръка.

— Тим Самърленд, стари райфлъре^[9], какъв вятър те довя на това място?

— Линкълн, Абрахам Линкълн, наистина сте вие с все кожа и кости!

— На „ти“, говори на „ти“, Тим, точно както навремето, когато закопчяхме дванайсетимата индсмъни от форт Гибсън върху трупите на сала. Ела с мен горе в моята рум^[10], трябва да разказваш!

Представете си, за времето, през което не бях го виждал, човекът беше станал капитан и даже лойър, както наричат в Стария континент адвоката, и всичко бе постигнал сам, без всякакво училище. Беше дошъл насам по някаква работа и живееше в хотела, но се канеше да отпътува още с първия стиймър. Проклет да съм, ако не му разправих веднага историята на Бети. Той ме изслуша внимателно, но не каза нищо и само кимна няколко пъти в знак на съгласие, сякаш всичко му беше вече известно.

— Well, Тим — произнесе накрая, — ти попадна точно на подходящия човек и дори ще имаш децата, ако искаш!

— Дали искам? Бих застрелял всеки, който твърди противното, и деветдесет пъти ще обиколя земята, стига само да знам, че така ще ги намеря!

— Добре, много добре! Как е изглеждал мъжът, с когото са тръгнали от кораба?

— Като всеки друг! Кариран панталон, сиво сако и жълта панамена шапка, един нос, два крака и...

— И е куцал, куцал, нали, Тим?

— Zounds, стюардът е казал нещо такова, но не си спомнял точно! Познаваш ли го, Абрахам?

— Малко! Трябва да ти кажа, че съм натоварен да проследя един мъж, който едно жури с удоволствие ще види пред себе си. Той се подвизава из страната, без някой да може да го намери. Аз обаче съм му по петите. Той върти по земите оттук до Мисури добър киднеп бизнес^[11], като задига децата на почтените хора и ги продава в по-долните щати, където за тази стока се плаща добре. Аз ще сложа край на занаята му. Искаш ли да се включиш?

— Разбира се! Кога тръгваме?

— Веднага!

— Добре, готов съм. Но Бети?

— Остава тук. Само ще отскочим до нея и ти ще имаш грижата до връщането ни да не търпи лишения.

— Линкълн, алигатор да ме изяде, ако някога забравя, че...

— Стига, Тим, стига! Аз трябваше да разчитам единствено на себе си, защото южняците ще застават враждебно на пътя на моята работа. Кой знае дали няма да изпадна в лошо положение и тогава ще ми бъде много приятно да имам до себе си някого, на когото мога да се осланям.

— Well done^[12], значи пак ще си паснем както навремето, когато дадохме на Канада Бил да опита нашето олово и после така хубавичката доставихме червенокожите в Кидрън.

— Що се отнася до Канада Бил, трябва да ти кажа, Тим, че тъкмо по тези места той често се навърта. Притежавал край Ред Ривър голям участък блариста земя и за свое удоволствие бичувал до смърт „абаносовото дърво“. Не е забравил и „три кард монт“ и съвсем

наскоро е ударил в Сейнт Луис двайсет хиляди долара. Или тогава там горе край Арканзас съм се заблудил и изобщо не е бил той, или нашите куршуми не са му били достатъчни. Сега си пийни и си пуши, докато се приготвя!

Това беше една удивителна среща, хора, и аз много ѝ се радвах. Той беше станал джентълмен, какъвто можеш да видиш само по журналите, и от пръв поглед си личеше, че ще стигне още по-известен. За мое учудване измъкна от куфара един стар траперски костюм и скоро стоеше пред мен така, както го бях срещнал в гората.

— Сега съм готов, Тим. Човек не бива да тръби по света кой е и какво се кани да прави. Куфара ще пратим на твоята Бети. Нека го държи като залог, че ще се върнем.

Всичко при него ставаше както трябва. Няма и час по-късно се качихме на стиймъра, потърсихме си като обикновени уестмани едно местенце на палубата и се настанихме възможно най-удобно. Пътуването трая четири дни. Не питах къде ще слезем и не се грижех също за онова, което Линкълн вършеше. Знаех, че ще проговори, когато му дойде времето. Той оглеждаше изпитателно всеки, който се качеше на кораба, но никой друг освен мен не го забелязваше.

И ето че в околностите на Гейм Сити една лодка докара на борда някакъв мъж с две деца, на които от пръв поглед се виждаше, че имат негърска кръв в жилите. Те явно много се страхуваха от него и си останаха сврени в ъгъла, където ги отведе.

— Това е нашият човек! — забеляза тихо Абрахам.

Оня наистина понакуцваше, макар и облеклото му да не беше описаното. Той остана до вечерта на кораба. После се качи с децата в една ладия, която очевидно го бе чакала насред реката.

— Bounce!^[13] — възкликна Линкълн. — Той е нащрек и лесно може да ни се измъкне. Нека видим какво може да се направи.

Отиде при капитана и заговори нещо с него. След кратко време бе спусната една лодка. Ние се качихме и тя полетя, карана от шестима гребци, в мъглата, в която се бе изгубила ладията. Моряците трябваше после да настигнат кораба и поради това наблягаха мощно веслата. Хората от ладията не ни забелязаха, въпреки че достигнахме брега едновременно с тях. Пристигнахме на едно по-дълбоко място и се лепнахме храбро по дирята им.

Пътят водеше към една плантация, разположена близо до реката. Когато мъжът стигна кемпа^[14], където живееха негрите, изсвири. Появи се фигура с камшик в ръката. Беше един от надзирателите.

— Водя ви две нови. Дай им да ядат и ги пусни да си играят с другите, за да не циврят. Ама не се ли усмирят, тегли им ремъка по гърбовете!

Непознатият тръгна към жилищните постройките. За да не бъдем видени, ние стигнахме до тях по обиколен път. На верандата нямаше никой, в парлъра^[15] също не се мяркаше човек, но от един отворен прозорец на приземния етаж проблясваше светлина. Промъкнахме се нататък. Край масата седяха трима мъже. Новопристигналият беше сред тях. Вторият можеше да е плантаторът, а третият, *by God*^[16], това беше Канада Бил, черта по черта, косъм по косъм, точно както го бях видял да лежи в краката ми там горе край Арканзас.

— И колко доведохте днес, Уилмърс? — тъкмо попита той.

— Две. Беше трудна работа, почти както с четирите, които ви доставих от Висксбърг. Те покорили ли се?

— Не се тревожете, гладът и камшикът причиняват болка. Мистър Тени гледа да не губи от разносните по пансиона. Утре тръгвам за Ред Ривър. Ако двете са ми по вкуса, ще ги купя и ще ги взема със себе си.

Линкълн ме дръпна в един тъмен ъгъл.

— Тим, разбра ли?

— Горе-долу.

— Това е истинският Канада Бил.

— Истинският.

— Нашата пукотевица не му е отнела живота и индсмъните са го излекували с техните треви.

— Така мисля и аз. Може би днес ще научим от него онова, което дванайсетимата негодяи навремето така упорито премълчаха в Кидрън. Добре стана, само че си получиха куршумите.

— Аз не мисля, че ще узнаем нещо. Обстоятелствата не са благоприятни. Тим Самърленд, сега се нуждае от твоята помощ!

— Нямам нищо против.

— Аз имам заповед за арест, но тя няма да ми бъде от никаква полза.

— Възможно е. За Бил?

— Не, за онзи, когото тук наричат Уилмърс.

— Аха!

— Той отвлича деца мулатчета.

— И ги продава?

— Така е. При този мистър Тени ги държи „на склад“. Бил е дошъл да купува. Децата на твоята Бети са негови, те все още се намират тук. Ти чули го?

— Доколкото ми беше полезно, да.

— Как ще ги освободим? Доброволно няма да ни ги дадат. На зачитане на закона и моята заповед не можем да разчитаме, нито на някаква друга помощ и подкрепа...

— Хм-м, а какво ще кажеш да опитаме и без външна помощ, Абрахам? Аз имам дяволски добра пушка, а и останалото не е за изхвърляне!

— Аз също си го помислих и съм готов, що се отнася до мен. Пък и друг път май няма. Но ако се провалим, изгубени сме! Затова искам да ти...

— Silence, old lawyer!^[17] Аз се включвам в играта и точка по въпроса! Бети трябва да си има отново своите деца. От тези хора не се страхувам!

— Така да бъде! Такова нещо още не е било, със сигурност, но ние двамата до утре ще бъдем господари на тази плантация. Сутринта в осем часа оттук ще мине нагоре по реката стиймърът „Уилсън“. Научих, че капитанът се казва Халер и е немец. На един такъв можем да се доверим. Неговото гостоприемство ще ни закриля, докато се намираме на палубата му. Познавам ги тези немци, те са честни хора и не искат да знаят за робството. Разхлаби си ножа, свали си пушката и да вървим!

Стигнахме незабелязано, без да ни усетят, до верандата, после в парлър и сега от тримата ни делеше само една врата. Линкълн я изблъска.

— Good evening, mesch'schurs!^[18] — поздрави, пристъпи до прозореца, спусна жалюзите и затвори крилата.

Аз заставах до веднага затворената след нас врата и вдигнах пушката. Мъжете скочиха, но изненадата им бе отнела способността да говорят.

— Останете си седнали, аз ще ви правя компания!

Със запънат револвер в ръка придърпа един стол и се настани.

— Damn, мастър, какво търсите тук? — запита Канада Бил. Той пръв се окопоти и посегна към пояса.

— Остави го затъкнат, Бил! Давам ти дума, че ще ти прострелям ръката, ако не я махнеш незабавно оттам!

Бил се подчини. Видя, че работата не е на шега.

— Питаш какво търся тук? Хм, много ми се искаше да знам как така се появи пак, след като куршумът ми те просна край форт Гибсън. Моят сал и торбата сигурно си заслужаваха двата изстрела, които трябваше да ни пратят в отвъдното. Виждаш, че имам да уреждам една малка сметка с теб!

— Cheer up, на твоє разположение съм! — извика оня, подскачайки радостно. — Сега ще трябва да ми дадеш обяснение...

— Достатъчно! Сядай, Бил, защото не мога да удържам повече куршума си! И тъй, сега си призна, че...

— Признал съм? Нищо не съм признавал, не знам какво имаш предвид. Знам само, че си един проклет детектив, когото хубавичко ще отпратя към дома!

— Детектив не съм, поне не за теб, Бил. А вкъщи ще си ида и сам, но когато ми е угодно. Нашата работа има повече частен характер. Та нека ви кажа, господа. Онзи мъж там до вратата ще ви прибере оръжията, каквито може би имате у себе си. Вие ще кротувате, защото който понечи да се възпротиви, веднага ще го застрелям!

— Тогава нека кажа първо и аз една дума — обади се едва сега Тени, който до момента слисано бе мълчал. — Аз съм господарят на къщата. Всеки, който ме нападне, е разбойник и ще бъде задържан. Ще повикам хората си!

— Дори си длъжен да го сториш, но засега още не. Тим Самърленд, ела насам. Покажи им ножа си!

— Нямай грижа, олд френд!^[19] Който помръдне, ще опита острието. Покажете, мешърс, какво имате в себе си!

Бяха получили голям респект и се подчиниха. Само Бил и Уилмърс имаха оръжия: Бил — един нож, а другият — нож и револвер. Иззех им нещата и се върнах при вратата.

— Тъй, това беше въведението — ухили се Линкълн. — Сега идва ред на главното действие и аз на всеки поотделно ще кажа каквото имам да му казвам. Другите през това време ще мълчат, в

противен случай куршумите ми ще се намесят в разговора! Мистър Уилмърс, аз те познавам. Ти всъщност се казваш Джоунъс Форбиш и ще ме придружаваш няколко дена!

Мъжът пребледня.

— Това е лъжа, не е вярно! Аз се казвам...

— Стоп, ние свършихме. Кажеш ли още една дума, свършено е с теб. „Юнайтс Стейтс банк“ отново ще види своя кларк^[20], който така бързо успя да офейка, можеш да бъдеш сигурен в това! Сега ти, Бил. Ще ти задам един въпрос, на който ще ми отговориш с „да“ или „не“. Изречеш ли една дума повече, или забавиш отговора повече от минута, стрелям. Името ми е Линкълн, Абрахам Линкълн. Отбележи си го!

— Какво искаш?

— Ще ми предадеш ли доброволно отвлечените деца, които си купил от Форбиш, ако обещаеш да не споменавам форт Гибсън?

— Да — прозвуча след пауза. — Да, ако...

— Спри, иначе стрелям! Аз никога не се шегувам. Ще си получиш обратно сумата, ако все още се намира у Форбиш. А сега ти, достопочтени мастър Тени. Ще отговаряш на въпросите ми съобразно истината. При най-малката съпротива си труп. Подчиняваш ли се, нищо няма да ти се случи! Тези двама мъже в твоята къща ли живеят?

— Да.

— Мистър Уилмърс в твоя кемп ли държи стоката си?

— Да.

— Не искам да съдя начина ти на действие, но ако оправиш каквото си сгрешил, няма да пострадаш. Сега ще ме отведеш до стаята на Форбиш, но размениш ли с някого дума или знак, свършен си. Хайде! Тим, имай грижата да заваря тук всичко така, както съм го оставил!

— Това се разбира изцяло от само себе си!

Положението ми не беше леко, а отсъствието на Абрахам малко се попроточи. Беше минал почти час, когато се върна. Дойде сам. Неговото красноречие и доказателствата, намерени в стаята на кларка, бяха цяло щастие за нас. Плантадорът беше обещал да не се меси в работата ни, ако го оставим на спокойствие, и Линкълн бе достатъчно умен да му гласува доверие.

С другите двама имахме още един час сериозна работа. Тя приключи благополучно, тъй като плантаторът наистина съдържа

думата си и не прояви враждебни намерения.

На утрото напуснахме фермата с вързания Форбиш и повече от една дузина деца. Единствено на изключително силната личност на Абрахам дължахме този щастлив резултат. Капитан Халер ни взе. Вярно, по път си имахме някои малки сдърпвания с нашия пленник, но това не беше нищо в сравнение с предишното рисковано дело и пристигнахме благополучно във Виксбърг.

Можете да си представите радостта на Бети, когато видя отново децата си. Другите бяхме предали още по път на близките им. Аз останах във Виксбърг и... е, хм, историята с Финк Пеншло, когото бе предпочела пред мен, е забравена. Сега Бети си има друг мъж и той е по-добър от първия, защото се казва Тим Самърланд.

А Линкълн замина със своя кларк на изток. Никога не го видях вече, но толкова повече слушах за него. Вие всички го познавате и целият свят го познава. Бут го застреля, проклет да бъде, но той въпреки това продължава да живее в щатите, защото онова, което стори, е сторено за столетия и страната никога вече няма да получи човек като Абрахам. И когато си седя ей така и си мисля за него, в ушите ми винаги звучи: „На «ти», говори на «ти», Тим, точно както навремето!“ Да, той беше истински мъж, селфмейдмън, какъвто втори няма. Имаше сърце, беше жилав и твърд като дървесината на хикория, но същевременно мек и благ като... като... е, какъвто иначе може да бъде само някой немец. Бог да го възнагради!

[0] Самоиздигнал се човек — ам.-англ. — б.пр. ↑

[1] Ранърс (ам. runners) — скитници — б.пр. ↑

[2] Лоуфърс (англ. loafers) — безделници — б.пр. ↑

[3] Лека нощ — англ. — б.пр. ↑

[4] Drink — пиене — англ. — б.пр. ↑

[5] Проклятие — англ. — б.пр. ↑

[6] Police-station — полицейски участък — англ. — б. пр. ↑

[7] Boarding-manager — англ. — хазяин — б.пр. ↑

[8] Ам. жарг. (dearness-spelunc) — излъскана дупка — б.пр. ↑

[9] Райфлър (ам. Rifler) — стрелец — б.пр. ↑

[10] Рум (англ. room) — стая — б.пр. ↑

[11] Киднеп бизнес (англ. kidnap-business) — похищение на деца — б.пр. ↑

- [12] Well done (англ.) — Добре казано — б.пр. ↑
- [13] Възглас на изненада, учудване — б.пр. ↑
- [14] Camp — бивак — англ. — б.пр. ↑
- [15] Parlour — преддверие, салон — б.пр. ↑
- [16] За Бога, ей Богу — англ. — б.пр. ↑
- [17] Тихо, стари адвокате! — б.пр. ↑
- [18] Добър вечер, господа — англ. — б.пр. ↑
- [19] Олд френд (англ. old friend) — стари приятелю — б.пр. ↑
- [20] Кларк (англ. clerk) — чиновник, служител — б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.